

Ей го Куршуменото кладенче подъ стогодишната меша. Тази нощъ то е разтворило огнено око — потопения пълень месецъ и гледа небето. Да си легна до него и да слушамъ какъ гълчи мешата, какво шумоли то. Да слушамъ само, защото, кога приказвамъ, плещя хлапешки работи. Тукъ днесъ се бѣше опрѣла Ганка и плачеше. Бѣлата ѝ гореща пазва притискаше силно корубата, а обгорѣлата ѝ ржка висѣше като откършена надъ водата.

Кладенчето е пило нейнитѣ сълзи. То е чакало съ отворено гърло да капнатъ и е пило дълбочината на дветѣ черни очи.

— Идвай понѣкога на гроба ми...

Маминитѣ очи бѣха черни. Кога убиха татя, тя бѣше като Ганка потъмняла и като нея крѣеше.

Горе надъ кошарата дѣдо Златанъ е задрѣ, малъ, кучето е задрѣмало до краката му, само огньтъ блещука. Когато главнитѣ късно следъ полунощъ си изприкажатъ всичко и склопятъ побѣлѣли клепки, отъ гората ще дойдатъ трима души, да промиятъ куршуменитѣ рани на Андрея Карадимовъ, доде водата почервенѣе. Ганка ще стои надъ кладенчето изтрѣпнала. Мешата ще млѣкне и ще вѣй мъртвешки студъ. Кръстцитѣ, като хайдути съ наметнати кожуви, ще снематъ калпаци предъ покойния. И щомъ долу въ селото екнатъ първи петли, тримата души ще нарамятъ мъртвия, да го отнесатъ насрѣдъ гората, където е погребанъ въ гробъ, изкопанъ съ ножъ.